

Forholdet paa den Tid, hvor det er meest fornødent, og ligesom paa Landet. Husbonden ordentligviis vil sørge for at beholde sit Tjenestetjende Sommeren over, saaledes vil Lyendet sørge for at have fast Tjeneste Vinteren over. Dette vil vistnok ofte medføre, at Lyendeforholdet sluttet endog paa hele Aar, hvilket heller ikke er saa ganske sjeldent, navnlig i Jylland. Den Forandring, der er foreslaaet af Udvalget med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Husbondens Flytning skal medføre, at Contracten kan hæves af Lyendet, troer jeg ikke er heldig. Jeg antager med den ærede 2den Landssthingsmand for 6te Valgkreds (Bardensleth), at en Afstand af 1 Meil er altfor kort; men dette hører i alt Fald til det mere Specielle. Forsaavidt den nævnte ærede Landssthingsmand har meent, at man burde give en Regel, ifølge hvilken Lyendet skulde være bundet til at følge en ny Husbond, naar Gienkomsten sælges, troer jeg at kunne henholde mig til hvad en anden æret Landssthingsmand har yttret om, at man kan ikke godt gaae ind paa at opstille en saadan Regel. At Husbonden ved en Contract med Trediemand skulde kunne give Lyendet en anden Husbond, vilde dog være betænkeligt, men derpaa vilde dog en sllig Regel gaae ud. Og, ligesom jeg ikke troer, at man for Tiden har Banffselighed ved at træffe billige Dvereenstømster i saa Tilfælde, skjøndt det ved Domstolenes Kjendelse er afgjort, at Lyendet ikke er bundet ved Lyendcontracter, naar Gaarden sælges, til at følge den nye Husbond, saaledes troer jeg heller ikke, at denne Sag for Fremtiden vil medføre nogen videre Banffselighed. Lyendet er ordentligviis interesseret i at beholde sin Tjeneste; og det vil medføre, at det ikke vil findes uvilligt til at blive i den nye Giers Tjeneste. Ogsaa kunde der jo, naar Bedkommende har i Sindet at sælge sin Gaard, forud træffes foreløbig Dvereenstømst med Lyendet i saa Henseende, ligesom der Intet er til Hinder for ved Antagelsen af Lyendet forud i Contracten at træffe Bestemmelser om, hvad der skal gjælde, naar Gaarden sælges, hvortil der navnlig kunde være Anledning med Hensyn til de Lyender, som have med det egentlige Landbrug at gjøre.

Boferup: Den høitærede Minister ud-

talte, at han for Diebliffet var i Tvivl, om han skulde tilraade eller fraraade det Forslag af det ærede Udvalg, som angaar Indsættelsen af en Forligsmægler i hver Commune i Sager mellem Huusbonde og Tjenestetjende, og derhos yttrede den høitærede Minister, at han muligviis vilde betinge sin Tilraaden eller Fraraaden af, hvorvidt det her i Thinget blev udtalt, at der overhovedet søltes Træng til en saadan Forligsprøve i Lyendesager mellem Huusbonde og Lyende. Det er i denne Anledning, jeg finder mig forpligtet til at udtale, at der findes en meget betydelig Træng til en saadan lettet Adgang til at faae Disputer afgjorte mellem Huusbonde og Lyende, især paa Landet, hvor man boer meget langt fra Kjøbstaden. Vel har jeg ikke nogen Erfaring i saa Henseende efter mine egne Forhold som Huusbonde, da jeg hverken har havt Lov eller Forligsmægling behov; men jeg veed, at det er overordentlig byrdefuldt og ofte foraarsager megen Ulempe, at, naar der opstaaer Disput mellem Huusbonde og Lyende, skulle de reise undertiden 4—5 Mile til Kjøbstaden til Dvrigheden, for at faae udtaget Stævning og faae den forkyndt, og atter reise derhen og føre Bioner med sig til Sagens Oplysning fra begge Sider. Derved faaer en Sag, som ofte er opstaaet af Gidsighed eller et slet valgt Ord fra en af Siderne, en Betydning, som den slet ikke har, medens den meget let vilde kunne bilægges, naar der var en Mand i Communen, som i Besiddelse af almindelig Tillid kunde, naar Parterne henvendte sig til ham, tale dem til Rette og gjøre dem Forslag til paa en eller anden Maade at afgjøre Sagen. Forsaavidt der imidlertid gaaes ud paa at vedtage en saadan Forligsprøve, maa jeg fraraade, at Forligsmægleren faaer nogen dommende Myndighed. Ligesaa Meget som jeg troer, at der vil udrettes ved, at en Mand, der besidder Beboernes Tillid, mægler i saadanne Sager, ligesaa Lidet troer jeg, det vil gavne, at han tillige skulde være Dommer. Det vil meget ofte skee, at den ene Part er saa stridbar, at intet Forlig vil kunne mægles, og som oftest vil da i saa Fald hans Dom vist ogsaa blive indstævnet for Politieretten. Men hvis det saa skeer, at hans Dom een